

Lurdy – posolstvo Neba

Mariánske zjavenia

2. januára 2020 ✚ Cirkev ✚ Zázračné zjavenia

K zjaveniu Panny Márie v Lurdoch došlo v dobe, keď slobodomurárstvo šírilo po celom svete svoju zákernú a zhubnú ideológiu o uskutočnení raja na Zemi, o neobmedzenom šťastí, ktoré môže človek dosiahnuť už tu a teraz, o veľkosti ľudského „ja“ a nutnosti ukájať všetky jeho chůtky. Ak podá človek tejto ideológii prst, tak potom mu pohltí celý život. Ukazuje mu falošný cieľ ľudského života a k jeho dosiahnutiu navyše predkladá falošné prostriedky.

Máme tu teda do činenia s dvojakým podvodom. Cieľ, ako aj prostriedky, ktoré dnes propagujú najrôznejšie liberálne a materialistické smery a organizácie, utápajú človeka v klamstve, čo má nutne za následok, že sa vzdáľuje od pravdy. Človek sa stále viac odchyľuje od cieľa, pre ktorý bol stvorený. Ľudský život ešte pred smrťou bolestne prichádza o svoje klamlivé ilúzie a vo chvíli smrti stojí tvárou v tvár večnému zatrateniu.

Toto nebezpečenstvo bolo (a stále je) také veľké, a to pre tak mnoho duší, že Boh vo svojom milosrdenstve siahol po mimoriadnych prostriedkoch, aby zachránil duše pred katastrofou. Poslal niekoľkokrát na tento svet Nepoškrvenú a ona ako najstarostlivejšia matka urobila všetko, aby splnila Jeho vôľu a zachránila svoje stratené deti. K jednej misii Nepoškrvenej došlo práve v Lurdoch. Tam Mária človeku obzvlášť jasne pripomenula, aký je pravý cieľ, ku ktorému bol stvorený. Lurdy sú v istom zmysle zjavením tajomstva Neba.

Panna Mária nám dvojakým spôsobom vysvetľuje existenciu, podstatu a veľkosť Neba. Najprv svojimi vlastnými slovami o večnosti a reakciou sv. Bernadety: „Sľubujem, že ťa učiním šťastnou, avšak nie v tomto živote, ale v budúcom.“ Tohto prísľubu večného šťastia sa Bernadeta držala po celý svoj život, najmä v najbolestnejších chvíľach. Keď počas svojej poslednej choroby veľmi trpela, z jej úst mohli počuť slová: „Nebo! Nebo! Hovorí sa, že sú svätí, ktorí nešli priamo do Neba, pretože po ňom, počas svojho života, dostatočne neprahlí. To sa ma netýka.“ Do svojho denníka si zapísala: „Pre nebo urobím všetko. (...) Tam sa opäť stretnem so svojou Matkou v celom jase jej slávy.“

Za druhé, samotným zjavením Matky Božej v nebeskej nádhere a sláve. Henri Lasserre, ktorý ako prvý so súhlasom cirkevných autorít popísal udalosti v Lurdoch, zvečnil jej obraz nasledovne: „Žiaru, ktorá Ju obklopovala nebola Bernadeta schopná prirovnať k žiadnemu známemu svetlu. Bola to žiara silnejšia ako slnko. A napriek tomu to silné svetlo nezraňovalo jej oči. Naopak, ako by očiam lahodilo, láskalo ich a priťahovalo k sebe, šíriac okolo blažený a sladký pokoj. Od obyčajných ľudí sa líšila len tým, že z nej vyžarovalo to svetlo a bola krásna (...) tak výnimočne, tak zázračne, bola tak inak nádherná, že Bernadeta, aj keby bola dokonalou maliarkou a dokázala čo najpresnejšie namaľovať jej rysy, nebola by tú krásu schopná zachytiť štetcom a sprostredkovať ju.

Zdroj: wikipedia.com

Bernadeta uvidela štíhlu postavu stredného vraztu, ktorá sa zdala byť mladou, snáď dvadsaťročnou ženou. Ale jej krása, rovnako ako mladosť mali v sebe niečo neobyčajného. Zdala sa byť mladostou, ktorá nikdy nepominie a nemôže pominúť – mladostou večnou. A v tejto mladosti bolo navyše niečo nevyhovujúce. Ako by sa takmer detský pôvab najčistejšej panny snúbil s vážnou, nekonečne súcitnou, neobmedzenou dobrotou matky a vznešeným majestátom kráľovnej.“

Aká veľká nebeská blaženosť vyžarovala zo zjavenia Nepoškvrnenej, to dosvedčuje zázračné obrátenie grófa de Bruissarda. Tento muž sa stretol s Bernadetou niekoľko mesiacov po zjaveniach. Na konci rozhovoru sa dievčata opýtal: „Ako sa tá krásna pani usmievala?“

„Ó, pane, to by som musela byť z Neba, aby som ten úsmev zopakovala.“

„A nemohla by si ho zopakovať pre mňa? Som neveriaci a neverím na zjavenie.“

„Vy si myslíte, že som klamárka?“ Už sa jej chystal ospravedlniť, keď pokračovala ďalej: „Pretože ste hriešnik, tak vám úsmev Panny Márie zopakujem.“

Dieťa pomaly vstalo, zoplo ruky a usmialo sa tak krásne, ako to ešte nikdy nevidel. Jej postavu ožiaril neopísateľný odlesk svetla. Stále sa usmievala s očami obrátenými k nebu. Stál strnulo pred ňou, presvedčený, že na tvári vizionárky uvidel úsmev Najsvätejšej Panny. Tú božskú pamiatku nosil od tej doby vo svojom srdci. Prišiel o manželku aj dve deti, ale nikdy nebol na svete sám. Žil s úsmevom Najsvätejšej Panny.

Zdroj: wikipedia.com

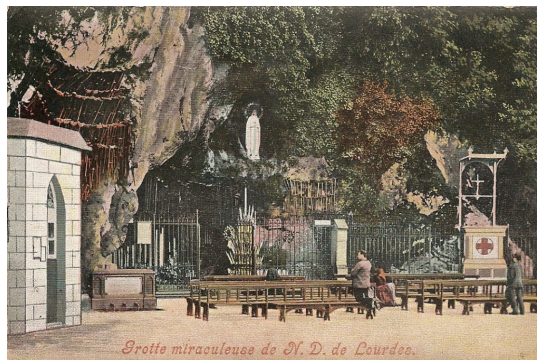
Matka Božia zosobňuje dogmu o Nebi. Nebo to je nepoškvrnenosť bez najmenšieho tieňa. Do Neba duše vstupujú až vtedy, keď sú očistené od všetkých pozostatkov špiny a temnoty, úplne čisté, nepoškvrnené. Zrak Panny Márie je obrátený k Nebu. Jej blaženosť nám ukazuje, že podstata šťastia v Nebi spočíva v nazeraní na Boha „z tváre do tváre“, na lásku Boha jeho vlastnou láskou, to znamená láskou

neobmedzenou. Blaženosť v Nebi je účasťou na nekonečnej blaženosti samotného Boha.

Už samo miesto Lurdy je vzdialenou ozvenou Neba. Do Lúrd smerujú davy ľudí. Čo je to dav? Je to určitý jav, ktorý má vlastnú psychiku. V dave sa človek stáva niekým iným, než je ako jedinec. Dá sa s ním ľahko manipulovať, pretože sa necháva strhnúť atmosférou a náladou davu. Dav má veľkú prevahu nad jednotlivcom. V dave sa dá ľahko stratiť zdravý rozum a podľahnúť davovým emóciám. Najnovšie dejiny sú svedkami mnohých prípadov, keď vlna eufórie davu unášala jednotlivca a viedla ho na scestie.

V Nebi sú svätí tiež „nespočetní“, ale nedochádza tam k popretiu osobnosti, tam nevítajú emócia kolektívu nad jedincom. Namiesto toho vládne harmonické *communio* – spoločenstvo. Každý zvlášť zotráva v plnosti svojho osobného oddania sa Bohu a zároveň v harmonickom spoločenstve so svätými. Je to tá najvlastnejšia a najhlbšia *visio beatifica*.

V Bohu sa naplňuje spoločenstvo všetkých so všetkými. Vzniká jednota, v ktorej svätosť každej zo spasených duší dosahuje plnosti svojej jedinečnosti. A takto spolu spasení oslavujú Boha. On je stredom, avšak v nebi nemizne nič, čo je skutočne hodnotné a preto pretrvávajú aj jednotlivé vzťahy s blízkymi ľuďmi nachádzajúce tam svoju najvyššiu dokonalosť a vrchol.

Zdroj: commons.wikimedia.org

Tak ako v spovednici hriešnik stráca (šťastná to strata) svoju špinu, tak tiež v Lurdoch dav stráca svoje pozemské vlastnosti a pripodobňuje sa zástupom spasených. Každý prežíva modlitbu svojou vlastnou osobnosťou a zároveň je spolu s mnohými inými. Uprostred tisícov sviečok horí každá svojím vlastným plameňom.

Nálada v Lurdoch je *inchoatio vitae aeternae* – počiatok života večného. Ľudia prichádzajú zo sveta, kde vládne hriech a nepravosť, kde mnohí odmietajú Bohu poslušnosť a podriadenosť. Keď sú ľudia odlúčení od Boha, ihneď medzi nimi rastú steny a rozbroje. Jeden egoizmus naráža na iný egoizmus a namiesto harmónie vzájomnej oddanosti začína boj o nadvládu. Preto je v tomto bezbožnom svete človek často sám a opustený.

Občas však samota nie je spôsobená hriechom, ale zbožnosťou. V takých nepriaznivých dobách ako je tá naša, býva katolík odmietaný a odsúvaný na okraj. Musí ísť stále proti prúdu. Má však vieru a je teda skutočne, nielen zdanlivo iný. Živé ryby plávajú proti prúdu. Len tie zdochnuté unáša prúd tohto sveta. Katolík musí stále hovoriť svoje „nie“ tam, kde dav kričí „áno“. Musí ísť proti mase, davu, verejnej mienke, ktorá je hračkou v rukách vlastníkov médií. Pokiaľ sa chce priblížiť Bohu, pokiaľ chce potešiť Nepoškvrnenú, potom musí zvíťaziť nad nátlakom sveta. Je to vyhnanstvo, putuje slzavým údolím. Napriek tomu, že býva unavený, neprepadá zúfalstvu. Má totiž svojho Kráľa a Kráľovnú! Tým slúži.

krátené redakciou

URL adresa článku: <https://christianitas.sk/lurdy-posolstvo-neba/>